

ikke altid er sket, er det en Fejl. Det er ganske i Analogi med, at der normalt er lagt paa Indtægtsiden. Naar man i 20 Aar har set Alderdomslovens Beløb stige meget betydeligt Aar til Aar og derfor lægger et Par Procent paa Udgiften, saa er det egentlig ikke andet, end hvad jeg, hvis jeg var Finansminister, vilde betragte som en given Sag.

Hvad selve Sagens Realitet angaar, skal jeg ikke udtale meget. Der findes ikke et Ord om den i Betænkningen, vi har kun aftrykt, hvad Ministeren selv har leveret os, venligt, uden Anmodning, som Bilag til Betænkningen. Det har ikke været gjort til Genstand for nogen Undersøgelse eller Kritik i Finansudvalget, eftersom det har betragtet sligt som en sig uvedkommende Sag. Udvalget har kun villet beskæftige sig med Spørgsmaalets principielle Side. Jeg er dog ikke sikker paa, at man ikke, hvis man gav sig til at undersøge det, vilde være i Stand til at rette en Kritik imod det. Jeg vil ikke gøre det, men der er dog nogen Kritik af det allerede fra den højtærede Ministers Side, idet han i kritiske Klammer har sat et Tal og en Procent, og det er allerede derved tilkendegivet, at disse Tal er dem, som maa siges at være tvivlsomme. Skulde jeg sige, hvilket Indtryk de, der har kunnet gøre sig bekendt med Bilaget, har faaet, er det nærmest det, at den højtærede Minister har været noget længere ude, naar han forhøjede Tallet med 2 Millioner, end de egentlig havde tænkt sig. Hele dette Aktstykke er imidlertid, som ærede Medlemmer vil kunne overbevise sig om, af en saadan Beskaffenhed, at man maa sige, at vel nok de 99 pCt. af Befolkningen ikke vil kunne forstaa noget af det, og hvad den ene Procent, der bliver tilbage, angaar, er det ikke usandsynligt, at de vil misforstaa den, i alt Fald delvis. Det er jo ganske vist ogsaa et overordentlig difficult Spørgsmaal at behandle. Det er ikke som ved en anden Indtægt, at man kan sige, at naar der i det enkelte Skatteaar udskrives saa og saa meget, saa gaar der i Finansaaret saa og saa meget ind. Der gaar nemlig ikke mere end godt Halvdelen ind, medens den anden Halvdelen skriver sig fra et foregaaende Aar. Det gør det overordentlig vanskeligt at anstille en Undersøgelse om, hvorvidt de her opstillede Formodninger er rigtige. Den højtærede Minister har sine Autoriteter at støtte sig til, og deroverfor har vi ikke udtalt nogen Kritik. Om de

98 pCt., der staar i kritisk Klamme i sidste Kolonne, slaar til, vil jo vise sig, hvis en saadan Oversigt kommer til at ledsage Finanslovsforslaget et andet Aar. Naar Arbejdet en Gang er gjort, synes jeg, at Sagen har en saadan Betydning, at det nok kunde fortjene at blive bevaret og fortsat. Visse Forsøg, der er gjort paa Beregning — jeg vil slet ikke paastaa, at disse Forsøg er absolut rigtige, eller at de ikke kunde gøres af endnu klogere Folk end dem, jeg har talt med —, har ført til, at Tallet, de 98 pCt., vil vise sig at være ikke uvæsentlig for højt. Men, som sagt, vi har ikke haft den Side af Sagen til Behandling. Dette, at man kan gøre forskellige Beregninger, er imidlertid en Støtte for, at det hele er ret skønmæssigt. Man har end ikke Indtægten for det i Dag forløbne Skatteaar, man har kun anslaaet den, og paa Grundlag af dette Anslag har man anslaaet Indtægten for det kommende Skatteaar. Og paa det Punkt mener vi, naar man ikke netop havde disse Autoriteter foran sig, vilde det være veligt. De Bemærkninger, der er gjort i Betænkningen, drejer sig altsaa udelukkende om det principielle Spørgsmaal, om Budgettets Affattelse, og derom er det, at vi har udtalt disse faa Ord. Jeg tror egentlig, at den højtærede Minister deler vor Anskuelse, som den staar i Betænkningen. Han mener heller ikke, at man i al Almindelighed skal foretage den Slags Ting. Den højtærede Minister kan ikke gøre gældende, at der er gjort Forsøg paa at rejse nogen Strid, og jeg er den højtærede Minister meget forbunden, fordi han vilde sætte Pris paa, at der ogsaa fra min Side var et Ønske om at anerkende de Betragtninger, som han har gjort gældende. Jeg har gjort det adskillige Gange. Jeg forstaaer meget vel, hvorledes den højtærede Minister er kommet til dette Resultat; han har forklaret det, men det er ikke saa lige for alle og enhver at forstaa det. Og jeg har gentaget, at det er muligt, at der her foreligger et særegent Tilfælde. Men saa er det ogsaa Finansudvalgets store Flertals Mening at pointere, at man ikke ønsker, at dette Tilfælde skulde blive benyttet senere og føre til en almindelig Fremgangsmaade — der vil jo formodentlig fremtidig ikke blive megen Tradition i Finansudvalget her i Tinget —, som skulde benyttes til i det hele taget at pynte paa Finanslovsforslaget for at